রামসিংহ বাবাজী জাডেজা

বনাম

গুজরাট রাজ্য

1 মার্চ্চ, 1994

[কে. জয়চন্দ্র রেড্ডী এবং এন্. পি. সিংহ, ন্যায়মূর্ত্তিদ্বয়]

ফৌজদারী প্রক্রিয়া সংহিতা, 1973: ধারা 154 এবং 162 - এতলা – ঘটিথিবা ধর্ত্তব্য অপরাধ - টেলিফোন্ রে দিআযাইথিবা সংক্ষিপ্ত সূচনা - ঘটণার এতলা ভাবরে গ্রহণ করাযাইপারিব কি এবং কেতেবেলে গ্রহণ করাযাইপারিব

আবেদনকারী এবং অন্য দুইজণঙ্কু IPC র ধারা 302, 34 সহ পঠিত 302 এবং 325 অনুযায়ী দণ্ডনীয় অপরাধ পাইঁ বিচার করাযাইথিলা । বিচারণ ন্যায়ালয় অভিযুক্তমানঙ্কু সন্দেহ হেতুক ফাইদা প্রদান করিথিলে এবং সেমানঙ্কু নির্দ্দোষরে খলাস করিথিলে । রাজ্য দ্বারা করাযাইথিবা অপিল উপরে, উচ্চ ন্যায়ালয় আবেদনকারীঙ্কু ধারা 302 অনুযায়ী এক অপরাধ পাইঁ দোষী সাব্যস্ত করিথিলে এবং আজীবন সশ্রম কারাদণ্ডরে তাঙ্কু দণ্ডিত করিথিলে । তেবে দুই সহ অপরাধীঙ্ক বিরুদ্ধরে হোইথিবা দোষ মুক্তি আদেশরে এহা হস্তক্ষেপ করিনথিলে ।

দোষী সাব্যস্ত অভিযুক্ত বর্ত্তমানর অপিলকু আগত করি যুক্তি দর্শাইথিলে যে থানারে রখাযাইথিবা টেলিফোন্ পুস্তকরে উল্লেখ করাযাইথিবা বার্ত্তা যাহাকু এতলা ভাবরে বিবেচনা করাযাইথিলা, সেথিরে অভিযুক্তঙ্ক নামর উল্লেখ নথিলা, এবং এহিপরি মৃতকঙ্ক ভাইঙ্ক সাক্ষ্যকু, যে অপিলকারী যিএ পীডিতঙ্ক ছাতিরে ছুরী আঘাত করিথিলে গ্রহণ করাযিবা উচিত্ নুহেঁ ।

আবেদনকু খারজ করি, এহি অদালত

নির্ণ্ণয় করিথিলে: 1. যেতেবেলে টেলিফোন্ রে এক ধর্ত্তব্য অপরাধর সূচনা দিআযাইছি, এবং বার্ত্তা সংক্ষিপ্ত প্রকৃতির অটে এবং ভারপ্রাপ্ত অধিকারী সেহি সূচনা

ଆଧାରରେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତିର ବିବରଣୀ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସୂଚନା, ଏତଲା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଏପରି ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ବାର୍ତ୍ତା ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ଏତଲା ଦାଖଲ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଥାନା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ଅଟେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଯଦି ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ, ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ବିଷୟରେ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ପ୍ରଥମ *ଦୃଷ୍ଟିଗତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ* ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଏହିପରି ସୂଚନାକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ଏହିପରି ସଂଗଠିତ ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ ଥାନାରୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଅଂଶଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଉକ୍ତ ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ବିବୃତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ "ତଦନ୍ତ ସମୟରେ" ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଯାହା ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 162 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ସେହି ବିବୃତିକୁ ଏତଲା ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ସୂଚନାର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ବିବରଣୀ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ଘଟିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଟେଲିଫୋନ୍ ସୂଚନାକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତପିନ୍ଦର ସିଂହ ବନାମ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* AIR (1970) SC 1566 ଏବଂ *ସୋମ ଭାଇ* ବନାମ *ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ*, AIR (1975) SC 1453, ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।

2. ଉକ୍ତ ମାମଲାରେ, ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇବା ପରେ ତୁରନ୍ତ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଥମେ ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ PW6 ଙ୍କ ବିବୃତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଉକ୍ତ ବିବୃତିକୁ ସହର ଥାନାକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରର ପଞ୍ଚନାମା କରିଥିଲେ; ମୃତକଙ୍କ ଶବକୁ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ; PW6 ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଘାତ ବିବରଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ । ତା 'ପରେ ସେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଯାଇ ରକ୍ତ ଦାଗ ଥିବା ସିମେଣ୍ଟ ଆସ୍ତରଣର କଠିନ ଆବରଣକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା PW6 ର ବିବୃତିକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ, ଯେ ସେହି

ବିବୃତିରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ନାମ PW6 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଦାଲତରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିବା ଘଟଣାର ବିବରଣୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶା ଯାଇଥିଲା ।

3. ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀକୁ ଟେଲିଫୋନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 563/1980 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 251/1978 ରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 23.4.80 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ୟଶାଙ୍କ ଆଧାରୁ, ଶ୍ରୀମତୀ ବି. କେ. ବ୍ରାର ଏବଂ ପି. ଏଚ୍. ପାରେଖ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅନିପ ସଚଥେ ଏବଂ ବି. ଏନ୍. ବାବୁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଏନ୍. ପି. ସିଂହଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । 1. ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅପିଲ ଉପରେ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିଛନ୍ତି ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ 7.5.1977 ତାରିଖର ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାୟ 5.30 ରେ ସୂଚନାଦାତା ସନତ କୁମାର (PW6) ତାଙ୍କ ଭାଇ ଶରଦ କୁମାର (ମୃତକ) ଙ୍କ ସହ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଅମ୍ବର ଟକିଜ୍ ଯାଇଥିଲେ । ଉଭୟ ଭାଇ ସେମାନଙ୍କ ସାଇକେଲକୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସାଇକେଲ ରଖିବା ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଥିଲେ । ସାଇକେଲ ରଖିବା ସ୍ଥାନରେ ସାଇକେଲ ରଖିବା ପାଇଁ PW6 ଙ୍କୁ 40 ପଇସା ଦେୟ ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । PW6 ର ଭାଇ ଶରଦ କୁମାର (ମୃତକ) କହିଥିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ସିନେମା ହଲରେ ସାଇକେଲ ପିଛା ମାତ୍ର 15 ପଇସା ଆଦାୟ କରାଯାଉଛି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାଇକେଲ ପିଛା 20 ପଇସା ଦେବାକୁ କାହିଁକି କୁହାଯାଇଛି ।

ଝଗଡ଼ା ଏଡାଇବା ପାଇଁ, PW6 ତାଙ୍କ ଭାଇ ଶରଦ କୁମାରଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଉକ୍ତ ସାଇକେଲ ରହଣି ସ୍ଥାନରେ ସାଇକେଲଗୁଡ଼ିକୁ ରଖିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସାଇକେଲ ରହଣି ସ୍ଥାନରୁ ସାଇକେଲଗୁଡିକୁ ବାହାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସିନେମା ହଲର ଠିକ୍ ବିପରୀତ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଜଣେ ହୋଟେଲ ରକ୍ଷକଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ସେଗୁଡିକୁ ରଖିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସିନେମା ହଲ୍ ଭିତରକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଅପିଲକାରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକିଥିଲେ ଏବଂ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ସାଇକେଲ ରଖିବା ସ୍ଥାନରେ ସାଇକେଲ୍ ରଖି ନଥିଲେ, ଯାହା ପରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ PW6 କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସହ ଝଗଡ଼ା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନଥିଲେ । PW6 ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ଅପିଲକାରୀ ପରିସରରୁ ବାହାରି ଯିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଶରଦ କୁମାର (ମୃତକ) କହିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଟିକେଟ୍ କିଣିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କାହିଁକି ସିନେମା ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ବାହାରକୁ ଯିବେ । ଅପିଲକାରୀ ଶରଦ କୁମାର (ମୃତକ) ଙ୍କୁ ଏକ ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଥିଲେ । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଦୁଇ ସହ ଅପରାଧୀ (ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେବା ପରେ) ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ PW6ଙ୍କ ହାତକୁ ଧରିଥିଲେ, ଏହାକୁ ମୋଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପଞ୍ଜରାରେ ପ୍ରଥମ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହୋଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ଏକ ଛୁରୀ ବାହାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଛୁରୀ ଦ୍ୱାରା ଶରଦ କୁମାରଙ୍କ ଛାତିର ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ତଳେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ସେଠାରୁ ପଳାୟନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭାଇ ଶରଦ କୁମାରଙ୍କୁ PW6 ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଅମ୍ବର ଟକିଜ୍ ଭିତରକୁ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ ପାରିନଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ଅମ୍ବର୍ ଟକିଜ ର ପାହାଚ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଭିତରକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପୋଲିସ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ତାଙ୍କୁ ଫୋନରେ କଥା ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇନଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ଏକ ରିକ୍ସାକୁ ଡାକିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ରିକ୍ସାରେ ଜାମନଗରସ୍ଥିତ ଇରୱିନ୍ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିବା ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କୁ ମୃତ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । PW6 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ସେ ଡାକ୍ତରଖାନାର ବେଞ୍ଚରେ ବସିଲେ । ଇରୱିନ୍ ହସ୍ପିଟାଲରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ମୁଖ୍ୟ କନଷ୍ଟେବଳ ଗୋପୀନାଥ (PW19), ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ P.S.I. ଶିମ୍ପିଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ଅମ୍ବର ଟକିଜରେ ଏକ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଛି ଏବଂ ଶରଦ କୁମାର ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୃତଦେହ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ଅଣାଯାଇଛି । ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାୟ 6.50ରେ ଉପରୋକ୍ତ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇବା ପରେ P.S.I. ଶିମ୍ପି (PW21)

ଇରୱିନ୍ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ତୁରନ୍ତ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଥମେ PW6ଙ୍କ ବିବୃତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ମାମଲା ପଞ୍ଜିକରଣ ପାଇଁ ସହର ଥାନାକୁ ଏହାକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରର ପଞ୍ଚନାମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ପଞ୍ଚନାମା ବିବରଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ମୃତଦେହକୁ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ । ସେ PW6ଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗିଥିବା ଆଘାତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଆଘାତ ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ, ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ (PW21) ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଘଟଣା ସ୍ଥଳର ଏକ ପଞ୍ଚନାମା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ସେ ମୃତକଙ୍କ ଚପଲ, ରକ୍ତ ଦାଗ ଥିବା ସିମେଣ୍ଟ ଆସ୍ତରଣର କଠିନ ଆବରଣକୁ ଜବତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ବିବୃତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ 8.5.1977 ତାରିଖରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ ଅପରାଧରେ ବ୍ୟବହୃତ ଛୁରୀକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ସେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ପଞ୍ଚ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଘରର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରୁ ଛୁରୀକୁ ବାହାର କରିଥିଲେ ।

ତଦନ୍ତ ପରେ, ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 302, ଧାରା 34 ସହ ପଠିତ 302 ଏବଂ 325 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଆରୋପ ଲଗାଯାଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ହେତୁକ ଫାଇଦା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇ ସହ ଅପରାଧୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପାରିତ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ଆଦେଶକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାୟ 6.50 ସମୟରେ, ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଳ ଗୋପୀନାଥ (PW19) ଟେଲିଫୋନ୍ ଯୋଗେ ଉପ ନିରୀକ୍ଷକ ଶିମ୍ପି (PW21) ଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅମ୍ବର ଟକିଜ୍ ରେ ଏକ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଜଣେ ଶରଦ କୁମାରଙ୍କ ମୃତଦେହକୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା; ସେହି ବାର୍ତ୍ତା PW21 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଟେଲିଫୋନ୍ ପୁସ୍ତକରେ (ସାକ୍ଷ୍ୟ 58) ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା,

ଯେଉଁଥିରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମର ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିଲା । ଯେହେତୁ ଟେଲିଫୋନ୍ ପୁସ୍ତକରେ ସେହି ପ୍ରବେଶକୁ ଦୌରା ବିଚାରପତି ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି, ତେଣୁ ଅଦାଲତରେ PW6 ଙ୍କର ପ୍ରମାଣ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ହିଁ ପୀଡିତଙ୍କ ଛାତିରେ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି PW6 ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ ସହ ଅପରାଧୀଙ୍କ ନାମ ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ସେ ତାଙ୍କ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତାରେ ସେହି ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥାନ୍ତେ ।

ଦୌରା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାୟ 6.30 ରେ ଡାକ୍ତରଖାନାର ମୁଖ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ଅଧିକାରୀ, ମୁଖ୍ୟ କନଷ୍ଟେବଲ (PW19) ଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଝଗଡାରେ ଜଣେ ଶରଦ କୁମାରଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୃତଦେହକୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଅଣାଯାଇଛି । ତଦନୁସାରେ, ସେ ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ P.S.I. ଶିମ୍ପି (PW21) ଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ, ଯିଏ ଉକ୍ତ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇ ଥାନା ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଟେଲିଫୋନ୍ ପୁସ୍ତକରେ (ସାକ୍ଷ୍ୟ 58) ତାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ଥାନାକୁ ଟେଲିଫୋନ୍ କରିବା ପୂର୍ବରୁ PW6ଙ୍କୁ ଭେଟିଥିବା କଥାକୁ ମୁଖ୍ୟ କନଷ୍ଟେବଲ (PW19) ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । PW6 ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଳ (PW19) ଙ୍କୁ ଭେଟିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଉକ୍ତ ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଳଙ୍କୁ ସେ କୌଣସି ବିବୃତି ଦେଇନଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସୂଚନାକୁ ଘଟଣାର ଏତଲା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି । ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା (ଏହା ପରେ 'ସଂହିତା' ଭାବରେ ସୂଚିତ) ର ଧାରା 154 ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ଏକ ଥାନାର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଜଣେ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଯଦି ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୌଖିକ ଭାବରେ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଏପରି ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୂଚନାକୁ ଲିଖିତ ଆକାରରେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ଏପରି ସୂଚନାକୁ, ଯାହା ଲିଖିତ ଆକାରରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥାଏ, ସୂଚନାଦାତାଙ୍କୁ ପଢି ଶୁଣାଇ ଦିଆଯିବ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ କିମ୍ବା ଲିଖିତ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନାଟି ସୂଚନା ଦେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେବ । ଜଣେ ପୋଲିସ

ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ (ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ), ଯିଏ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଧିକୃତ, ଦ୍ୱାରା ତଦନ୍ତରେ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ସଂହିତା ଅଧୀନରେ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଧାରା 2(h) ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥାଏ ।

କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ସେ ନେଇ ସମୟ ସମୟରେ ବିବାଦ ଉଠିଛି । ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧର ସୂଚନା ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବିଚାର ଏବଂ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ଟେଲିଫୋନ୍ ର ବାର୍ତ୍ତା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଅଟେ ଏବଂ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ସେହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତିର ବିବରଣୀ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସୂଚନା, ଏତଲା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଏପରି ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ବାର୍ତ୍ତା ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ଏତଲା ଦାଖଲ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଥାନା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ଅଟେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଯଦି ଟେଲିଫୋନ୍ ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ, ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ବିଷୟରେ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ *ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ* ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଏହିପରି ସୂଚନାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପରେ ଏହିପରି ସଂଗଠିତ ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ ଥାନାରୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଅଂଶଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଉକ୍ତ ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ବିବୃତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ "ତଦନ୍ତ ସମୟରେ" ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଯାହା ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 162 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ସେହି ବିବୃତିକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ସୂଚନାର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ବିବରଣୀ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଏକ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ଘଟିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଟେଲିଫୋନ୍ ସୂଚନାକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏକ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ବଜାରରେ ଏକ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଘଟିଛି । ଦୋକାନ ମାଲିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସମେତ ବଜାରରେ ଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ନିକଟସ୍ଥ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ଟେଲିଫୋନ୍ କରି, ହତ୍ୟା, ଅଭିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ପୀଡିତଙ୍କ ବିବରଣୀ ନ ଜାଣି, ହତ୍ୟା ବିଷୟରେ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଅନ୍ତି । ସେହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ, ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଅପରାଧ

ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ କି ଯେ ଥାନା ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଏତଲାକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ? କେତେକ ମାମଲାରେ, ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଗୁଳି କରି କିମ୍ବା ଛୁରୀରେ ଆକ୍ରମଣ କରାଯାଇଛି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଥାନା ଛାଡିଛନ୍ତି, ତଦନ୍ତଟି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ସାଧାରଣ ଭାବରେ, ଉକ୍ତ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯିଏ ଅପରାଧର ବିବରଣୀ ଦେଇପାରିବେ ।

ତପିନ୍ଦର ସିଂହ ବନାମ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* AIR (1970) SC 1566 ମାମଲାରେ, ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଥାନାରେ ଏକ ବେନାମୀ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ଯେ ଟ୍ୟାକ୍ସି ରହଣି ସ୍ଥାନରେ ଗୁଳିଚାଳନା ହୋଇଛି; ଏହା ନିଜେ ଏତଲାର ପ୍ରକୃତି ସହିତ କେବଳ ଏଥି ପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତ ସୂଚନା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ଟେଲିଫୋନ୍ କଲ୍ ର ଉତ୍ତର ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ସୂଚନାଟି ଆରକ୍ଷୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଥାନାର ଦୈନନ୍ଦିନ ପଞ୍ଜିକାରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ପୁନର୍ବାର *ସୋମ ଭାଇ* ବନାମ *ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ,* AIR (1975) SC 1453 ମାମଲାରେ, ଟେଲିଫୋନ୍ ଦ୍ୱାରା ଥାନାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା:-

> "ସଂହିତାର ଧାରା 154 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଏତଲା ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ସୁରଟ ଥାନାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବାର୍ତ୍ତା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଅଧିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, P.S.I. ପଟେଲଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଯାହା କିଛି ମିନିଟ୍ ପରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା, ନିସନ୍ଦେହରେ ପୋଲିସକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଏତଲା ଗଠନ କରିଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ମତ ରଖୁଛୁ ଯେ ସୁରଟ ଥାନାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ଏତଲା ଗଠନ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏତଲାକୁ ପ୍ରମାଣରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ।"

ନିକଟରେ, *ଧନଞ୍ଜୟ ଚାଟାର୍ଜୀ ଓରଫ ଧନ* ବନାମ *ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ,* J.T. (1994) 1 SC 33 ମାମଲାରେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ମୃତକଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ଥାନାରେ ମିଳିଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ

ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା କେବଳ ପୋଲିସ୍ ସଂସ୍ଥାକୁ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଦୌଡାଇଥିଲା ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ବୟାନ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଥିଲା; ଏହା ପରେ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇବା ପରେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ (PW21) ତୁରନ୍ତ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଥମେ PW6 ଙ୍କର ବିବୃତି ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଉକ୍ତ ବିବୃତିକୁ ସହର ଥାନାକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତଦେହର ପଞ୍ଚନାମା କରିଥିଲେ; ମୃତକଙ୍କ ଶବକୁ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ; PW6 ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଘାତ ବିବରଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ । ତାପରେ ସେ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ରକ୍ତ ଦାଗ ଥିବା ସିମେଣ୍ଟ ଆସ୍ତରଣର କଠିନ ଆବରଣକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା PW6 ର ବିବୃତିକୁ ଏତଲା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ, ଯେ ସେହି ବିବୃତିରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ନାମ PW6 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଦାଲତରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିବା ଘଟଣାର ବିବରଣୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶା ଯାଇଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ କାରଣ PW6 ଙ୍କର ଜେରା ସମୟରେ, PW21 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ ବୟାନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ତାଙ୍କ ବୟାନ ସମୟରେ ସେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଭାବରେ ନାମିତ କରିନଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଘଟଣାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ (PW21) ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ PW6 ଏକ ବୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଭାଇ ଶରଦ କୁମାର (ମୃତକ) ଙ୍କ ଛାତିରେ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ନାମିତ କରିଥିଲେ । ଆମ ମତରେ, ମୁଖ୍ୟ କନଷ୍ଟେବଳ (PW19) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଟେଲିଫୋନ୍ ଯୋଗେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଏତଲା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଦୌରା ବିଚାରପତି ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ।

PW6 ପୂରା ସମୟରେ ଏହା ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଚେହେରା ଜାଣିଥିଲେ । PW11, ଯିଏ ପୀଡିତ ଶରଦ କୁମାର ଏବଂ PW6ଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ରିକ୍ସାରେ ଅମ୍ବର ଟକିଜ୍ ରୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଆଣିଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି । PW11 ଙ୍କୁ

PW6 ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯିବା ବାଟରେ PW6 କହିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ଗୁରୁତର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ । ଘଟଣା ସମୟରେ PW6 ଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ବିବାଦୀୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହାଡ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅସ୍ଥି ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ (PW5) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ସମୟରେ PW21 ଙ୍କ ନିକଟରେ ଅପିଲକାରୀ ଉକ୍ତ ଛୁରୀ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଶରଦ କୁମାରଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ PW6 ଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଭାଇର ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଭାବରେ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ନାମିତ କରିବାର କୌଣସି ଅଭିପ୍ରାୟ ଆଗକୁ ଅଣାଯାଇନାହିଁ ।

ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ, ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷ ମୁକ୍ତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଉକ୍ତ ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଆମେ ପାଉନାହୁଁ । ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି, ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜାମିନ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅବଧି ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏବେ ତାଙ୍କୁ ହେପାଜତକୁ ନିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ଜି. ଏନ୍. ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ